

H⁺ MC **veerkracht**

+ 10 kankerpatiënten in beeld en woord

+
“Ik heb
moeten
leren
omgaan
met een
nieuwe
werkelijk-
heid”
+ Imma

03

veer-kracht

Voorwoord door Onno Guicherit,
oncologisch chirurg en medisch
manager

04

Imma

“Door te schrijven bleef het stromen,
van binnen naar buiten”

06

Annemarie

“Kijk altijd naar de positieve kanten”

08

Frans

“Door te musiceren krijg ik extra
energie”

10

Jeannette

“Het leven van een goed en positief leven
betekent leren omgaan met de fouten en
de tegenslagen uit het verleden!”

12

Jolanda

“Maak gebruik van je goede dagen”

14

Krijn

“Leve het leven!”

16

Leonie

“Ons aanpassingsvermogen is groot”

18

Marita

“Volhouden
is beter dan
lijden”

20

Marga

“Haal het positieve
uit jezelf”

22

Peter

“Zo kan
het ook”

Rigte Smid,
coördinator informatieplein Oncologie

+ colofon

veerkracht is een magazine voor iedereen die te maken krijgt met de ziekte kanker. Deze speciale editie wordt je aangeboden door het informatieplein Oncologie. Indrukwekkend is de veerkracht die Imma, Annemarie, Frans, Jeannette, Jolanda, Krijn, Leonie, Marita, Marga en Peter ten toon spreiden. Ook op het informatieplein Oncologie horen we dagelijks deze verhalen. Wanneer je kanker hebt, kan dit ingrijpende gevolgen hebben voor u en uw familie en vrienden. De mensen van het Informatieplein Oncologie luisteren naar uw verhaal en helpen helder te krijgen waar u gebaat bij zou zijn.

Samensteller
Rigte Smid

Omslag illustratie
Karel Kindermans

Interviews en teksten
Tineke Vos

Fotografie
Jonathan Lai

Uitgeverij
BC Uitgevers bv
Sneek
T 0515 429 429
www.bcuutgevers.nl

Vormgeving/opmaak
Hannique de Jong

Bladmanagement
Digna Schoonen

WIST je dat het informatieplein Oncologie ook een eigen website heeft, www.informatiepleinoncologie.nl en dat je lid kan worden van onze nieuwsbrief door een e-mail te sturen naar info@plein.oncologie@haaglandenmcc.nl.

Contact: T 088 979 4005

veer-kracht (de; v(m))

Door
Onno Guicherit,
oncologisch chirurg
en medisch manager

Mensen met kanker worden vaak letterlijk of figuurlijk uitgerekt of ingedrukt. De één krijgt na verloop van tijd zijn of haar oorspronkelijke vorm of positie terug. De ander ondervindt door de ziekte of behandelingen blijvend verlies van vorm of functie.

Veerkracht is een rekbaar begrip. Ik denk daarbij aan elan, elasticiteit, energie, herstelkracht, incasservermogen, lenigheid, rekkraft, souplesse, vitaliteit, weerstand, wilskracht etc. Bij herhaling wordt er een beroep gedaan op onze veerkracht. Meestal is die er, maar soms is de rek eruit.

Indrukwekkend is de veerkracht die Imma, Annemarie, Frans, Jeannette, Jolanda, Krijn, Leonie, Marita, Marga en Peter ten toon spreiden.

Samen met Tineke hebben zij hun verhalen opgetekend. Zij tonen de kracht van lichaam en geest om zich te herstellen of om met hun beperkingen om te gaan. De portretfoto's die Jonathan van hen maakte spreken boekdelen.

Deze uitgave gaat over veerkracht, maar ook over de kracht van een veer. De veer van de draadontspanner uit de fotografie legt een beeld vast dat soms meer zegt dan duizend woorden. Met de veer als schrijfinstrument geldt wie schrijft die blijft.

Wie + Imma

Leeftijd + 35 jaar

Beroep + speechcoach

Ziekte + borstkanker

¹ Kairos wordt verwacht in
het voorjaar van 2020.
Meer info:
www.kairosdagboek.nl

♥ +
“Er kwam
zoveel liefde, van
alle kanten” ♥

“Door te schrijven bleef het stromen, van binnen naar buiten”

Imma's zoon Abel was zeven maanden oud. Ze was de borstvoeding aan het afbouwen en voelde een knobbel. Ze was niet fit en ging naar de huisarts. Op maandagochtend 6 juni 2016 hoorde ze samen met haar man de diagnose: borstkanker. “Ik heb geschreeuwd. Gehuild. Geroepen dat ik mijn zoon wilde zien lopen.” In een waas van emoties spraken ze over IVF, een borstamputatie en de mogelijkheid van uitzaaiingen. “Ik liep na het gesprek met rode ogen en een onbeschrijfelijk zwaar hart door het ziekenhuis, en dacht, zo lopen hier dus regelmatig mensen rond...” Een absurde week volgde. Met een PET-scan in Gouda. De eerste IVF-hormooninjecties onder begeleiding van het LUMC. En ook hele normale dingen, zoals Abel ophalen van het kinderdagverblijf. Op donderdag belde de verpleegkundig specialist met de mededeling dat er op de PET-scan geen uitzaaiingen te zien waren. “Ik voelde me een leeuw en was klaar om alles te moeten ondergaan wat nodig was. We dronken die dag champagne.”

Imma kwam het jaar dat volgde in een medische achtbaan terecht. Hormooninjecties, een eicelpunctie, chemokuren, borstamputatie en bestraling. Al na de eerste chemokuur voelde ze de tumor kleiner worden, dat was geruststellend. Haar ouders uit Friesland betrokken een appartement in de buurt om dichtbij te kunnen zijn. Een vriendin nam de organisatie op zich van iedereen die zei: ‘Kan ik iets voor je doen?’ “Er werd bijna dagelijks voor ons gekookt. Voor Abel heb ik nooit zelf groentehapjes hoeven maken. Ik mocht wekelijks bij de kapper komen. Kreeg massages cadeau. En Abel liet me dagelijks lachen. Er kwam zoveel liefde, van alle kanten.”

En terwijl Imma de behandeling van haar lichaam vol vertrouwen overgeeft aan haar oncoloog, raast het van binnen. “Ik had de behoefte om woorden te geven aan alles wat ik voelde. Het was zo intens. Zo rauw. En ook zo liefdevol. Ik begon columns te schrijven. Daardoor bleef het stromen, van binnen naar buiten. Ik begon mezelf beter te begrijpen. Mijn man las alles als eerste, en zocht er passende muziek bij. Het werd onze manier van communiceren. Over alles wat zo moeilijk was om mondeling met elkaar te delen.” Imma plaatste de columns op internet (www.tumos.nl), zodat ook vrienden en familie

konden lezen hoe het nou écht met haar ging. “Het maakte gesprekken gemakkelijker. En ook nu nog hoor ik soms via via dat mijn woorden iemand anders troost geven.”

Uit Imma's columns is ‘Kairos’ ontstaan.¹ Een tijdloze agenda én dagboek. Voor iedereen die wordt geconfronteerd met een ongewilde levenspauze. Door ziekte, burn-out of ander verdriet. Kairos stelt op heel veel verschillende manieren de vraag: ‘hoe gaat het nou écht met jou?’ “Als je voeten geen vaste grond meer voelen, helpt het contact te houden met je binnenwereld. Ik wil mensen helpen woorden te vinden voor wat ze voelen. Voor hun nieuwe werkelijkheid.”

Ook Imma moest leren omgaan met een nieuwe werkelijkheid. Op haar borstamputatie had ze zich goed voorbereid door foto's te bekijken. “Ik heb bewust afscheid genomen van mijn borst. Vlak voordat ik onder narcose ging, was ik mentaal rustig, maar moest mijn lichaam ontzettend huilen. De dag na de operatie heb ik mijn lichaam lang bekeken in de spiegel. Alleen. Natuurlijk heb ik gehuild. En mis ik mijn borst. Maar ik vind mezelf nog steeds mooi en vrouwelijk. Op het strand en tijdens het sporten draag ik mijn prothese bewust niet. Het zwemt en sport fijner zonder, en ik schaam me niet voor de werkelijkheid. Ik waardeer mijn nieuwe lijf.” En terecht, want in oktober 2019 beviel Imma van haar dochter, Lot. “Lot markeert een nieuwe levensfase. Ik ben zo verschrikkelijk dankbaar dat ze er is. Ze verbeeldt de hoop die ik al die jaren heb gevoeld.”

En natuurlijk is het niet altijd gemakkelijk. Je leven weer oppakken na kanker. Hoe doe je dat? “Iedereen denkt dat je er weer bent en ik verwachtte ook van mijzelf dat het weer goed zou gaan. Maar ik kon niet terug naar het oude. Moest een nieuwe versie van mijzelf uitvinden. Met mijn gezin ben ik na de behandelingen een half jaar in Kopenhagen gaan wonen. Een onvergetelijk fijne tijd waarin we het leven weer leerden leven. Toch voel ik me nog dagelijks kwetsbaar. Maar de angst overheerst niet. Ik ben me bewust van de kwaliteit van tijd. Leef trager. Breng veel tijd door met mijn kinderen.” Imma werkt inmiddels met veel plezier als speechcoach. Zo helpt zij mensen de juiste vorm en woorden te vinden voor hun boodschap. “Het geeft me een rijk gevoel dat ik al die keuzes in mijn leven nu zo bewust maak.”

Wie + Annemarie

Leeftijd + 50 jaar

Beroep + leerkracht speciaal
onderwijs en
gedragsspecialist

Ziekte + darmkanker, uitgezaaid

**“Kijk altijd naar
de positieve kanten”**

Nadat Annemarie al ruim een jaar last had van obstipatie besloot ze begin 2018 zelf naar een proctoloog te gaan. Ze kreeg meteen heel slecht nieuws: “zeker kwaadaardig”, zei de dokter. Bovendien bleek ze uitzaaiingen in de lever te hebben. De schok was enorm. Haar man Louis was vijf jaar geleden aan schildklierkanker geopereerd. Ze vonden het moeilijk om het aan hun twee dochters te vertellen, nu 18 en 20 jaar oud, maar die reageerden met hoop: “papa is ook beter geworden”. Annemarie kwam in een sneltrein van onderzoek en behandeling. Ze kreeg een stoma, werd bestraald en er volgden zes chemokuren. De behandeling was gericht op genezing. In november volgde in het LUMC een operatie aan haar lever. Dat ging niet goed, want er waren ernstige complicaties. Haar toestand was kritiek, ze werd een paar dagen in slaap gehouden. Annemarie: “Toen ik wakker werd, wist ik dat ik beter zou worden”. Ze lag negen dagen op de Intensive/Medium Care. Dat was een heel nare ervaring, ze voelde zich niet gehoord en ook voor Louis en de dochters waren het heel spannende dagen. Gelukkig waren de snijvlakken schoon, dus het gezin ging hoopvol de kerst in. In januari vond de geplande operatie aan de darm plaats in Antoniushove. De darmtumor werd hier met succes verwijderd. Annemarie heeft nooit opgezien tegen een operatie. Echter, zoals Annemarie en Louis allebei zeggen: “Ze krijgt alles met een bonus”. De operatie duurde langer en ze moest vijf dagen langer in het ziekenhuis blijven om te herstellen. Het goede nieuws was dat Annemarie op dat moment schoon verklaard werd. Een hele opluchting. Ze organiseerden in februari een bedankfeest in een Yurt voor alle mensen die een jaar lang meegeleefd hadden en voor haar goud waard zijn.

De tumormarker in het bloed bleef laag. Maar op 1 mei werd een scan gemaakt. Annemarie was nerveus voor de uitslag. “Ik voelde dat het foute boel was”. Helaas had ze gelijk, er waren uitzaaiingen geconstateerd in de lymfeklieren, de lever en de longen. De chirurg vertelde haar dat de behandeling nu niet meer curatief maar palliatief was. Ze kreeg nieuwe chemokuren. Maar ook hier weer “met bonus”: toen de port-a-cath geplaatst zou worden bleek er nauwelijks een goed bloedvat te vinden en voor de vakantie ging haar nierfunctie achteruit en moest er een dubbel-J katheter geplaatst worden. De vakantie met z’n viertjes naar Iseo in Italië was super, de rust en het comfort op de camping waren optimaal om volledig te genieten.

De nieuwe kuren hebben een goed effect: bij de volgende scan waren de vergrotingen in de lymfeklieren weg, in de longen was niets meer te zien en de uitzaaiing in de lever was bijna gehalveerd. De vraag is of de tumor in de lever verwijderd zou kunnen worden, maar daar is het nu nog te vroeg voor, want er volgen eerst nog nieuwe kuren. Annemarie en Louis vinden Antoniushove een fijn ziekenhuis en de behandelende artsen en verplegend personeel uitstekend. In 2018 hebben zij, na goed overleg

met de oncoloog, een afspraak gemaakt in Gent voor een second opinion. De uitkomst was vergelijkbaar en dus werd alleen maar bevestigd dat de artsen in Antoniushove top zijn. “Als je niets doet ga je er vanuit dat het fout afloopt. Ik ben de tweede Bibian Mentel, wil me echt laten behandelen. Ik draai het nu om. Eerst zeiden ze dat het curatief was en helaas hadden ze geen gelijk. Maar waarom zouden ze nu wel gelijk hebben? Ik geloof dat genezing mogelijk is”.

“Ik zie er nooit tegenop om naar Antoniushove te gaan”

Louis bewondert de positieve instelling en de kracht van zijn vrouw. Ze denkt bij alle tegenslagen aan de goede kanten, klein en groot. “Na alle operaties krijg ik een raketje, daar kijk ik dan naar uit. Ik zie er nooit tegenop om naar Antoniushove te gaan. En ik ben blij met de behandelingen. Als ik in Afrika had gewoond was ik er niet meer geweest”. De stomaverpleegkundige is haar heldin en ze onthoudt alle namen van de verpleegkundigen op de afdeling. Ze leeft met ze mee, persoonlijk contact is heel belangrijk voor haar. Ze heeft geen behoefte aan lotgenotencontact, omdat ze zich de ziekte van anderen heel erg aantrekt.

Op grond van haar ziekte wordt Annemarie binnenkort officieel afgekeurd voor haar werk, dat vindt ze heel erg. Maar de directeur en haar collega's hebben gezegd dat ze altijd welkom is op haar school en wanneer ze daartoe in staat is een helpende hand kan bieden.

Vanwege trombose in haar arm heeft ze nu een pauze van de chemotherapie. Ze gaan de kerst als vanouds vieren, met familie en goede vrienden. Terugkijkend zegt Annemarie: “deze moeilijke periode heeft ons ook veel gebracht op persoonlijk vlak. Louis heeft het afgelopen half jaar veel tijd vrij kunnen maken om er voor mij en het gezin te zijn.” Hun twee dochters doen het fantastisch, ze is zo trots op ze, hoe ze zich ontwikkelen en oog hebben voor de maatschappij. Ze toont een prachtig schilderij van hun vieren dat ze hebben laten maken, een warm en vitaal gezin. En Louis vindt het heel fijn dat Annemarie met dit interview een podium krijgt voor alles wat ze heeft meegemaakt. “Dat heeft ze verdiend”.

Wie + Frans

Leeftijd + 64 jaar, bijna 65

Beroep + manager gemeentearchief
en klassiek zanger

Ziekte + prostaatkanker, agressieve
vorm met uitzaaiingen

**“Door te musiceren
krijg ik
extra energie”**

De longarts had in februari 2017 bloedtests laten doen en in overleg met Frans ook het PSA meegenomen. Dat was te hoog. PSA is een eiwit dat in de prostaat wordt gemaakt. Een 'zieke' prostaat geeft meer PSA in het bloed af. Nog voor Pasen werd de diagnose gesteld: prostaatkanker, niet operabel. Wel zou hij bestraald worden en een hormoonkuur krijgen. "Eigenlijk was ik er niet meteen heel erg ondersteboven van". Hij toont een foto die diezelfde dag door een vriend is genomen in een café, hij kijkt vrolijk. Maar 's nachts ging het spoken in zijn hoofd en besloot hij zijn financiën door te nemen om uit te zoeken hoe hij er de komende jaren voor zou staan als hij niet meer zou kunnen werken. "Ik denk dat ik grip wilde krijgen op de situatie". Hij piekerde aanvankelijk wel, maar dat nam vrij snel af. Van de bestralingen raakte hij dodelijk vermoeid, kon nauwelijks meer lopen. Maar toen de bestraling was afgerond en hij wat later op vakantie ging, merkte hij al spoedig dat zijn conditie verbeterde. De uitslagen waren steeds prima, het PSA was niet detecteerbaar meer. Hij had heel veel energie, voelde zich zelfs beter dan voor de diagnose. Begin 2018 nam hij er op zijn werk extra taken bij, werd manager, "ging fluitend door de gangen van het gemeentearchief".

Maar in oktober bleek het PSA opeens gestegen. En het verdubbelde per maand. Een enorme schok. Hij moest een paar maanden wachten voor er een scan gemaakt kon worden. Hiervoor moest hij naar het VUMC in Amsterdam. De uitslag was dramatisch, uitzaaiingen in heup, bekken, nekwervels en lymfeklieren. Het werd hem telefonisch op een rare manier meegedeeld door een onderzoeker die hem aan een testprogramma wilde laten deelnemen. Hij ging diezelfde week voor het uitslag-gesprek naar de uroloog, die vertelde dat er geen behandeling meer mogelijk was, alleen pijnbestrijding. Angst sloeg toe. Hij werd doorverwezen naar de oncoloog, die een genuanceerder verhaal had. Zijn voorstel was om, na de vakantie die Frans gepland had, met een andere hormoontherapie te beginnen. Frans had wel last van de bijwerkingen, vooral vermoeidheid en opvliegers, maar het middel werkte heel goed. Na een paar maanden bleek de PSA-spiegel weer tot bijna nul gedaald te zijn.

Gedurende het hele proces kreeg Frans veel steun van zijn omgeving. Het lukte niet meer om zijn zware baan vol te houden. Te veel stress, innerlijke onrust, huilbuien. Pas nadat hij zijn bestaansmiddelen had georganiseerd en zicht had op zijn financiën, kwam er rust. Hij gaat met vervroegd pensioen, daardoor heeft hij meer tijd voor zijn muziek, contacten en zijn tuin. Hij weet dat het goed is om aan zijn conditie te werken, maar hij houdt niet zo van sporten dus hij wandelt veel. Hij is meer gaan zingen. Hij treedt ook op als solist en schaaft weer meer zijn zangtechniek bij. Vooral de scheppende kracht van het musiceren inspireert hem: "Er gaat een luikje open, soms zit ik te wippen op mijn stoel van enthousiasme, dan kan ik zo genieten. Het delen en doorgeven van inspiratie brengt veel moois tot stand en geeft kracht. Plato zei dat ook al ergens". Frans gelooft niet in de strijd tegen kanker, het leven is volgens hem niet rechtvaardig. Wel ervaart hij dat een positieve grondhouding stressverlagend werkt: "je blokkeert minder en je staat open voor leuke dingen die energie geven".

Hij kiest voor structuur in zijn dagelijks leven, maar wil niet een te volle agenda. Hij beseft dat zijn toekomst onzeker is. Hij denkt niet heel veel na over de nare kant van zijn ziekte en wil er niet te veel over lezen. Hij voelt dat hij dan verdrinkt in al die informatie en kan van slag raken als hij dingen leest die ook over hem kunnen gaan. Hij vindt steun bij zijn oncoloog, die hem op een realistische wijze uitleg geeft en perspectief biedt. Hij realiseert zich dat het ook minder goed zal kunnen gaan en houdt rekening met behandelingen waarvoor hij vaker naar het ziekenhuis zal moeten. Tot dan doet hij veel leuke dingen. Hij is bezig met de organisatie van een muzikaal feest voor zijn 65ste verjaardag, koopt dingen voor in huis, werkt aan zijn tuin en heeft een vakantie naar Griekenland gepland. Hij is verrast over zijn zelfregulerend vermogen en dat hij steeds weer leert te leven met verontrustende berichten. "Tijd is daarin steeds mijn helper geweest, het hele proces door".

**Frans vindt steun bij zijn oncoloog,
die hem op een realistische wijze
uitleg geeft en perspectief biedt**

“Het leven van een goed en positief leven betekent leren omgaan met de fouten en de tegenslagen uit het verleden!”

Jeanette had begin 2017 last van korstjes in haar neus en bloedneuzen. Er was een gat in het neustussenschot ontstaan, waardoor ze een zadelneus had. Ze was bij twee KNO-artsen in behandeling die aanvankelijk dachten dat ze chronische infecties had. Maar er kwamen klachten bij: een vieze vleeslucht in haar neus en op een dag had ze spontaan een blauw oog. Er werd besloten dat ze geopereerd zou worden, een reparatie van het neustussenschot met kraakbeen uit een rib. De operatie zou zes uur duren, maar na anderhalf uur was ze al terug op de verkoever. De uitslag twee dagen later: kanker aan de binnenkant van de neusbijholte. Eind november werd haar neus geamputeerd in Antoniushove. De verpleegkundigen hadden de spiegel in de badkamer afgeplakt omdat ze dachten dat ze het wel eng zou vinden, maar na een paar dagen besloot Jeannette zelf te kijken. “Dat viel best mee, ik zag de binnenkant van de bovenholte met drie openingen”. Eenmaal thuis moest ze regelmatig het verband verschonen en ze droeg een driehoekje over de wond.

In maart 2018 volgde bestraling, 34 keer, met een masker op haar hoofd. Dat was behoorlijk zwaar, dagelijks de confrontatie met kanker. Omdat sinuskanker heel weinig voorkomt was het voor medewerkers soms onbekend terrein en gaf Jeannette zelf vaak uitleg. Ze kon het volhouden door de steun op de afdeling radiotherapie – “iedereen was zo lief” – en door af te tellen.

Ze heeft wel met de KNO-artsen besproken dat ze zich niet serieus genomen voelde toen ze over haar klachten vertelde. Ze kreeg de bevestiging dat ze in het begin niet aan kanker

gedacht hebben. Haar ziektegeschiedenis wordt met foto's in een medisch tijdschrift beschreven om andere KNO-artsen te waarschuwen dat als een patiënt met een zadelneus komt, er ook gedacht moet worden aan een kwaadaardige tumor.

In december 2018 kon ze haar neusprothese ophalen. De verwachting dat ze daarna geen problemen meer zou hebben, bleek niet helemaal uit te komen. Als ze haar prothese opdoet heeft ze meer last van slijm, waardoor ze regelmatig haar neus moet schoonmaken en met de prothese op kan ze niet snuiten. Thuis draagt ze een driehoekig verbandje over het neusgebied, haar familie is daar helemaal aan gewend. Haar jongste kleinzoon is veel bij haar en roept soms: “oma, snottebel in je neus!”

Jeannette is het afgelopen jaar verhuisd, ze woont nu vlak bij haar ex-man, inmiddels haar beste vriend, en haar dochter, dat vindt ze heel fijn. Jeanette is vrij nuchter over haar situatie: “Het is niet anders, ik wist wat de toekomst zou brengen, ik ben blij en dankbaar dat ik er nog ben, het had erger kunnen zijn, ik wil er zijn voor mijn kinderen en kleinkinderen”. Ze heeft in haar agenda een spreuk geschreven die ze heel mooi vindt: “Het leven van een goed en positief leven betekent leren omgaan met de fouten en de tegenslagen uit het verleden!”

Wie + Jeannette

Leeftijd + 56 jaar

Beroep + administratief medewerker

Ziekte + sinuskanker

♥
+
"Iedereen
was
zo lief"
♥♥

“Maak gebruik van je goede dagen”

“Begin 2018 kreeg ik last van paniekaanvallen, ik was bang ziek te worden en dood te gaan”, vertelt Jolanda. Ze had het gevoel “dat er iets zat”. Ze ging naar de huisarts, er werd niets gevonden, alles was goed. Eind oktober merkte ze hormoonschommelingen in haar lichaam en na zelfcontrole van haar borsten was ze niet gerust en ging weer naar de huisarts, die haar direct doorstuurde naar het ziekenhuis. Er werd een echo gemaakt, ze lag met haar armen boven haar hoofd en ze zag aan het gezicht van de onderzoeker dat het niet goed was. Dit werd bevestigd in het gesprek met de arts waar haar moeder en haar zus bij waren. “Ik heb het hele ziekenhuis bij elkaar geschreeuwd”. Jolanda is bewust ongehuwde moeder van een zoon, Tobi, die nu 11 jaar oud is en een vorm van autisme heeft.

Ze startte met chemokuren, zes keer om de drie weken op de eerste en de achtste dag. Ze kreeg last van extreme nare moeheid, onrust, vieze metaalsmaak, buikkrampen, misselijkheid en kokhalzen, vooral na iedere eerste dag. Tussendoor deed ze leuke dingen met Tobi, schaatsen en met het openbaar vervoer reizen; alle bus- en tramlijnen waren veranderd en hij wilde weten hoe. Haar moeder en haar zus hebben heel veel voor haar gedaan, van een luisterend oor tot praktische hulp bieden met haar zoon. Ook kreeg ze veel steun van de school van Tobi. Iedereen leefde mee. Twee juffen en twee moeders haalden hem op en brachten hem thuis als het nodig was en ze kreeg bloemen van de directie. Zijn juf en een medewerker hebben haar een keer op een etentje getraakteerd: “gewoon omdat je bent wie je bent”. Na de derde kuur bleek ze te weinig rode bloedcellen te hebben, de dosering werd aangepast en toen ging ze zich beter voelen. Ze kon het huishouden en de zorg voor Tobi weer alleen doen. Dat wilde hij ook graag: “lekker rustig, thuis”.

Op 15 mei volgde de operatie. Ze was bang om niet meer wakker te worden, maar haar chirurg zei: “bij mij wordt iedereen wakker”. Daarna volgde bestraling, drie weken lang, vijf dagen per week, dat was pittig. De laatste week hield ze het bijna niet meer vol, maar met de enorme steun van iedereen is het toch gelukt.

Ze heeft haar zoon overal bij betrokken, ze had hem verteld dat ze een ziekte in haar borst had, omdat ze voor hem voorlopig nog het woord kanker wilde vermijden. Hij wist dat zijn opa lang geleden overleden was aan kanker en ze wilde hem niet nodeloos bang maken. Ze hebben samen een prui en sjaaltjes uitgezocht, hij mocht kiezen en vond dat leuk. “Open en eerlijk zijn heeft ons samen zoveel

gegeven, wij zijn een team”. Toen de uitslag goed was zijn ze samen pizza gaan eten om het te vieren en heeft ze verteld dat het kanker was.

En nu? Hoe kijkt ze terug? “Dat ik een ongelooflijk sterk wijf ben”. Ze nam zowel haar rust als het nodig was, maar bleef ook zo veel mogelijk actief en in contact met de buitenwereld. Op de dagen dat ze zich goed voelde ruimde ze op, deed boodschappen, kookte voor een paar dagen, zodat het thuis altijd op orde was.

En hoe kijkt ze vooruit? “Er zijn momenten dat het me aanvliegt, maar mijn zoon houdt me op de been”. Ze houdt zich vast aan het gegeven dat ze er niets aan kan doen dat ze borstkanker heeft gekregen. Ze leeft gezond en het zit niet in de familie. Een psycholoog heeft tegen haar gezegd: “het is dikke vette pech”, dat helpt haar om zich niet schuldig te voelen. “Ik kan toch niet alleen paprika’s gaan eten?” Ze wil niet meer informatie dan ze in het ziekenhuis heeft gekregen, zoekt niet op internet, globale informatie vindt ze genoeg. Ze heeft wel eens met medepatiënten op een kamer gelegen, dat gaf het gevoel niet de enige te zijn, maar toch heeft ze geen behoefte aan contact met lotgenoten. Ze kijkt naar de positieve kanten: “ik had ook alle dagen misselijk kunnen zijn, dat was niet zo, daardoor kon ik voor Tobi blijven zorgen en dat was goed”. Ze heeft nu nog een onderhoudsbehandeling tot januari, die vindt ze niet zo zwaar. Ze wil heel graag weer gaan werken en is van plan direct na de laatste dag van haar behandeling te gaan solliciteren.

Haar tips voor vrouwen die nog aan begin staan van de periode die zij binnenkort kan afsluiten: “Vertel open en eerlijk aan je kinderen wat er aan de hand is.” En: “Maak gebruik van de goede dagen om je huishouden en boodschappen te doen, zodat op dagen dat je te moe bent het toch opgeruimd en schoon is en er eten in huis is. Dat geeft rust in je hoofd en daardoor kun je ècht rust nemen.”

Jolanda is heel dankbaar voor alle steun die ze kreeg, van de mensen dichtbij, maar ook uit onverwachte hoek, zoals contacten via Facebook. En ze vindt dat ze fantastisch is begeleid door de artsen en de verpleegkundig specialisten. Ook is ze heel tevreden over alle medewerkers en afdelingen. Afspraken werden nagekomen en er werd rekening met haar persoonlijke situatie gehouden. “Mensen voelden met me mee, je bent hier geen nummer, heel fijn”.

Wie + Jolanda

Leeftijd + 50 jaar

Beroep + agogisch werker, nu bijstand

Ziekte + borstkanker

**“Open en
eerlijk zijn
heeft ons Samen
zoveel gegeven, wij zijn
een team”**

“Leve het leven!”

In mei 2017 werd Krijn getroffen door een hersenbloeding die door een tumor in zijn hoofd werd veroorzaakt. Toen hij de diagnose hoorde dacht hij: “dit is mijn einde”. Dat was heel beangstigend. Tien dagen later werd de tumor verwijderd, maar niet helemaal. Daarom volgde er bestraling in combinatie met chemotherapie, zes weken lang, vijf dagen per week. En daarna revalidatie. “Het was een heel intensieve periode, ik kon nauwelijks spreken en ik was heel moe. Maar ik wilde zo graag vooruitgaan en me niet laten kisten door de kanker, de sluipmoordenaar in mijn hoofd.” Hij is lovend over de zorgverleners, vooral de ergotherapeut. “Ze gaf me zulke goede tips over hoe ik moest omgaan met mijn energie en mijn beperkingen, dat ik rust moet nemen als ik voel dat het teveel wordt.” Zijn gevleugelde uitdrukking om een pauze in te lassen is nog steeds “even mijn emmertje legen”.

Krijn was zeer gemotiveerd om te herstellen, hij wandelde en fietste, zocht hulp bij een logopedist om zijn spraak te verbeteren en bij Bartiméus, de instelling die zorg biedt aan mensen die slechtziend of blind zijn. Als gevolg van de operatie kampte Krijn met een halfzijdige gedeeltelijke blindheid aan de rechterkant. Hij genoot van iedere vooruitgang.

Het was ook een periode van bezinning. De zestiger beseftte dat zijn familie het allerbelangrijkste in zijn leven is. Zijn vrouw Cobi, die er altijd is en hem in alles bijstaat: “je bent samen ziek, herstel is teamwork”. Ze zegde haar vrijwilligerswerk op om dag en nacht naast hem te staan. En ook zijn twee kinderen en zijn kleinkinderen. Krijns dochter had hem een brief geschreven voor hij geopereerd werd. Hij raakt weer geëmotioneerd als hij het vertelt: “die brief heeft zoveel voor mij betekend, die hield ik bij me op mijn nachtkastje, ik las iedere avond voor het slapen gaan de brief, dat was het beste medicijn”. Het contact tussen de gezinsleden is verdiept. Krijn besloot dat hij zich vooral wilde richten op de mooie en goede dingen in het leven. Samen met Cobi doet hij heel veel leuke dingen, wandelen over het strand, lekker eten, hij is weer accordeon gaan spelen. Hij is in het ziekenhuis al begonnen met langzamer te eten om beter te proeven en meer te kunnen genieten. Hij leeft bewuster: “vroeger nam ik het leven for granted en nu ben ik zo dankbaar dat ik nog leef.” Iedere drie maanden wordt er

een controlescan gemaakt. Na de uitslag gaan ze altijd heerlijk lunchen in Voorlinden met een glaasje witte wijn. Hij is realistisch: “ik hoop altijd op een positieve uitslag, als dat niet zo is zal dat een dreun zijn, maar dan zal ik ermee moeten dealen, ook dan gaan we heerlijk lunchen”. Hij piekert niet meer: “dat helpt toch niet”. Cobi: “ik ben nerveuzer dan hij als we naar de dokter gaan voor de uitslag”.

Krijn was aanvankelijk van plan om weer aan het werk te gaan. Maar dat lukte niet goed, niet op zijn voorwaarden. Hij besloot het roer om te gooien en zijn talenten als communicatiestrategist voor de maatschappij in te zetten als vrijwilliger bij hem in de buurt bij duurzame energietransitie.

“Wees gemotiveerd en positief om zelf aan je herstel te werken”

Het leven heeft voor Krijn meer diepgang gekregen. Hij is zo dankbaar en positief en heeft vertrouwen in zijn behandelteam. Dat uitte hij ook in een brief aan de Raad van Bestuur, waarin hij alle bij zijn zorg en herstel betrokken specialisten, artsen, verpleegkundigen en therapeuten uit de grond van zijn hart bedankte.

Zijn advies aan patiënten die aan het begin of halverwege het traject staan dat hij achter de rug heeft: “Heb vertrouwen in de behandelend artsen en zorgverleners, wees gemotiveerd en positief om zelf aan je herstel te werken. Leve het leven!”

Wie + Krijn van Rijn

Leeftijd + 65 jaar

Beroep + journalist en communicatiestrateg

Ziekte + agressieve hersentumor in 2017

**“Vroeger nam ik
het leven for granted
en nu ben ik
zo dankbaar
dat ik nog leef”**

“Ons aanpassingsvermogen is groot”

Leonie was een aantal maanden bij de fysiotherapeut in behandeling geweest vanwege schouderklachten. Ze deed oefeningen, maar de pijn werd niet minder. Ook de corticosteroidinjectie van de huisarts gaf geen verlichting, dus ze werd naar een orthopeed verwezen. Zelf dacht ze dat een frozen shoulder had.

Op 4 maart 2019, nadat hij de CT-scan had bekeken, vertelde de orthopeed dat ze mogelijk de ziekte van Kahler had. Drie dagen later had ze een afspraak bij de hematoloog, die uitgebreid de tijd nam om uitleg te geven. Er volgde direct een beenmergpunctie en een week later kreeg ze de eerste chemokuur van een serie van vier keer drie weken. Leonie: “Dat wilde ik ook, want ik wilde snel met de behandeling beginnen”. Ze verdroeg de chemotherapie vrij goed. Alleen de dagen na de dexamethason voelde ze zich ellendig en ze kreeg een keer een heftige allergische reactie op een antibioticum toen ze met haar vriend Jesse op een terrasje in de eerste lentezon zat, maar verder bleef ze redelijk goed functioneren. Een paar weken later ging ze naar het LUMC voor de voorbereidingen voor een stamceltransplantatie. Na een infuus in het ziekenhuis kon ze zichzelf thuis injecties geven om de groei van stamcellen te stimuleren. Ze kreeg hevige botpijnen waar ze niet van kon slapen. Dat bleek een gunstig teken, want ze had voldoende stamcellen aangemaakt voor de aferese. Daarvoor moest ze zes uur heel stil liggen met beide armen gefixeerd. Uit de ene arm werd bloed gehaald, dat nadat de stamcellen er door de machine uit gecentrifugeerd waren, via de andere arm weer werd teruggegeven. Er werden zes miljoen stamcellen afgenomen, waarvan de helft werd ingevroren voor een eventuele volgende keer. De botpijnen waren gelukkig minder geworden.

Er stond een vakantie gepland, een maand naar Frankrijk en Spanje, met Jesse, haar kinderen (22, 20 en 18 jaar oud) en twee van zijn kinderen (15 en 16 jaar oud). Leonie en Jesse kenden elkaar sinds zomer 2018, ze hadden het heel

erg leuk samen en toen werd de diagnose gesteld. “Het was zo’n vreemde tijd, verliefd en ziek tegelijk”. Jesse was er altijd voor haar, ging overal mee naar toe, sleepte haar door moeilijke tijden heen met een etentje, een film, een week naar Schotland. De maand vakantie was een succes. In Spanje viel haar haar uit, op de Picos heeft Jesse haar kaal geschoren. Ze had een pruik bij zich, ook om de kinderen niet te zeer te confronteren. Ze had ze na de diagnose op een luchtige manier over haar ziekte verteld. “Ik heb de kinderen gezegd dat ze mij het beste zouden helpen door gewoon door te gaan met hun leven”.

Ze kwam goed uitgerust terug en werd opgenomen in het LUMC voor de stamceltransplantatie. Twee dagen chemotherapie, een dag wachten en toen het infuus met de stamcellen. Daarna werd ze overgeplaatst naar Antoniushove, waar ze op een geïsoleerde kamer moest verblijven in verband met infectiegevaar. “Toen was ik zo moe dat ik zelfs geen tv kon kijken. Ik moest eten, maar het lukte bijna niet.” Met Jesse mocht ze vier keer per dag de kamer uit lopen, dat viel niet mee, maar ze deed het toch.

Ze hield zich vast aan de gedachte dat ze met bewegen en eten haar herstel zou bevorderen. Op 2 september, na 18 dagen ging ze naar huis met strenge instructies om infecties te voorkomen. Jesse verzorgde haar, hielp met alles.

Nu is ze langzaam aan het herstellen. De controles zijn goed, haar hematoloog is positief, noemt haar een modelpatiënt. Na de rollercoaster moet Leonie nu afwachten. De pijn in haar schouder is veel minder. Ze heeft behoefte aan sportrevalidatie omdat ze weet dat ze een verhoogde kans op botbreuken heeft. Daarom wil ze haar spieren versterken. Ze kan heel goed skiën, maar dat durft ze nu niet. Ze leeft met een ziekte die niet te genezen is. Ze beseft de mentale impact van het hele traject, maar het is haar ook wel meegevallen: “Ons aanpassingsvermogen is groot, ik ga dit overwinnen”.

Wie + Leonie

Leeftijd + 55 jaar

Beroep + marketing manager

Ziekte + multipel myeloom / ziekte van Kahler

**“Ik heb de kinderen
gezegd dat ze mij
het beste zouden
helpen door
gewoon door
te gaan met
hun leven”**

“Volhouden is beter dan lijden”

Marita heeft geen gemakkelijk leven gehad. Op haar 28e bleek ze baarmoederhalskanker te hebben. Ze werd geopereerd en bestraald. Haar man, van wie ze inmiddels is gescheiden, dronk te veel alcohol en mishandelde haar. Vorig jaar overleed plotseling haar broer met wie ze een goede band had. Ze heeft drie zoons. Ze werkte 25 jaar lang met veel plezier in een poeliersbedrijf.

**“Toen ik in coma lag,
pakte mijn jongste
zoon mijn hand
en zei dat ik heel
sterk ben en voor hem
moet blijven leven”**

In 2014 werd endeldarmkanker geconstateerd, gelukkig zonder uitzaaiingen. Voor ze geopereerd werd vroeg ze aan de chirurg of hij er alles aan zou kunnen doen om te voorkomen dat ze een stoma kreeg. Toen ze bijkwam uit de narcose bleek dat gelukt te zijn, daar was ze heel blij mee. Maar haar sluitspier bleek niet goed meer te werken, daardoor verloor ze steeds ontlasting en had ze continu blaasontsteking, ze durfde niet meer naar buiten. Later bleek dat er een inwendig fistel was ontstaan, omdat er door de bestraling van vroeger een zwakke plek zat. Ze

werd weer geopereerd en kreeg een urinestoma. Dat vond ze minder erg, daar was ze bekend mee, want haar moeder heeft dat ook. Maar het ging niet goed, ze kreeg erge buikpijn. Haar buikholte bleek vol ontlasting te zitten omdat er een gat in haar darm was ontstaan. Ze werd heel erg ziek, werd opgenomen op de Intensive Care. Ze raakte in de war, dacht dat ze de verpleegkundigen wijn zag drinken, daar werd ze boos over. En ze had het gevoel alsof ze in een vreemd huis lag. Haar familie kwam uit Suriname omdat het niet zeker was dat ze zou blijven leven. Er moest een stuk darm verwijderd worden en ze kreeg ook een ontlastingsstoma. De familie en haar vriend kwamen vaak langs, de vertrouwde gezichten stelden haar gerust. Ze had een grote open wond op haar buik, toen ze die zag dacht ze zelf dat ze het niet zou overleven. De wond is nog niet dicht, die moet ze dagelijks verzorgen en ze zal nog een keer geopereerd worden.

Hoe heeft ze dit allemaal kunnen doorstaan? Marita: “Toen ik in coma lag, kwam mijn jongste zoon langs. Hij pakte mijn hand en zei dat ik heel sterk ben en voor hem moet blijven leven, dat hij anders niemand meer heeft. Toen ben ik wakker geworden en dacht: ik wil nog genieten van het leven”. Ze heeft veel steun van haar vriend, hij is zorgzaam. Ze kennen elkaar nog maar twee jaar, maar hij heeft haar niet in de steek gelaten, daar is ze heel blij mee.

Nu gaat het goed; ze kan weer naar buiten, naar de markt of naar de stad. Ze draagt vrolijke kleren. Ze heeft de twee stoma's en de zorg voor de wond goed onder controle. Ze kan niet meer werken en heeft nu geen inkomen, dat vindt ze erg verdrietig. Haar moeder helpt haar wel eens. De toekomst is onzeker. Ze moet nog vaak naar het ziekenhuis en heeft er soms genoeg van, maar haar jongste zoon blijft haar stimuleren dat ze goed voor zichzelf moet zorgen. Ze zou wel een reisje willen maken, maar dat durft ze nog niet. Thuis maakt ze het gezellig, ze houdt van koken en kan genieten van samen lekker eten met haar familie.

Wie + Marita

Leeftijd + 52 jaar

Beroep + was eigenaresse poeliersbedrijf,
nu niet meer

Ziekte + endeldarmkanker

“Haal het positieve uit jezelf”

Marga had in 2011 al een tijdje last van haar buik. Het leek niet verontrustend, maar toen ze bij de MDL-arts was voor een scopie bleek plotseling dat het toch wél ernstig was: darmkanker. Een enorme schok voor haar en haar man. Dezelfde avond vertelde ze het aan haar twee zonen. Daarna ging alles heel snel. Desondanks bleef ze tamelijk rustig; ze had vertrouwen in de kundigheid van de artsen en de uitleg van de stomaverpleegkundige. Marga had niet de behoefte om heel veel informatie op te zoeken, ze wilde zich niet verdiepen in mogelijke slechte scenario's. Ze werd geopereerd, kreeg een stoma en acht chemokuren, steeds om de drie weken. Die periode was behoorlijk heftig. De eerste week na de chemo was ze heel ziek, de tweede week ging ze zich beter voelen en had ze behoefte om lekkere dingen te kopen bij de bakker en kaasboer waar haar zoons werkten. Marga: “Het was een hele intense periode, waarin ik op de dagen dat ik me beter voelde zó van kleine dingen kon genieten, juist omdat het ervoor zo zwaar was geweest”.

De behandelingen hadden een heel goed effect: “Ik was schoon! Ik mocht gewoon doorleven!” Wel leefde ze van uitslag naar uitslag. Het eerste jaar moest ze iedere drie maanden op controle komen, dat was altijd behoorlijk spannend. Daarna werden de periodes tussen de controles langer, hetgeen meer rust en vertrouwen gaf dat het goed met haar ging. In 2013 bleek er echter een uitzaaiing in de lever te zitten. Haar eerste gedachte was: “nu is het over”. Maar de chirurg stelde haar gerust, hij zou haar opnieuw opereren. “Mijn buik is een veldslag, maar ik kon verder leven!” Het was een hele zware tijd, omdat haar man ook ziek was. “Maar we zijn samen zó verbonden en de zorg van het ziekenhuis was erg liefdevol”.

Het leven is intenser geworden en mijn contacten hebben zich verdiept”

Leven met een stoma is voor Marga niet moeilijk. Ze heeft al haar strakke kleding weggegeven en wijdere aangeschaft.

Ze heeft een duidelijke structuur in haar dag en als ze afspraken buiten de deur heeft, kan ze zich zó voorbereiden dat ze zich in sociaal opzicht niet beperkt voelt. Ze is lid van de stomavereniging en ziet dat anderen het er soms wél erg moeilijk mee kunnen hebben.

Na vijf jaar, in 2018, hoefde ze niet meer op controle te komen. “Dat was even eng, ik voelde me bungelen, zou ik het zelf wel voelen als er iets niet goed was?”. Ze kan echter altijd contact opnemen met de stomaverpleegkundige en als het nodig is laagdrempelig naar de chirurg, die vervolgens een echo kan laten maken. Dat geeft een veilig gevoel. Hoe kijkt ze nu terug? “Het is vreemd om terug te kijken, soms verbaas ik mij dat ik er nog ben. Ik prijs mij gelukkig dat ik hier nog even door mag stoeien. Ik geniet van de kleine dingen van het leven, wil niet te veel moeilijkheden op mijn pad. Het leven is intenser geworden en mijn contacten hebben zich verdiept.” Samen met haar man en haar jongste zoon heeft ze de afgelopen drie jaar hun huis verduurzaamd en van dat project heeft ze enorm genoten. “We zijn erg blij met het resultaat”.

Meestal voelt ze zich fit en energiek. Ze zorgt voor haar moeder, fietst en leest veel, is creatief, onderneemt leuke dingen met gezin en vriendinnen en doet aan biodanza. Ook heeft ze er voor gekozen om een assertiviteitstraining te volgen om beter grenzen te kunnen stellen. Dat was pittig, maar het heeft haar geholpen om bewuster keuzes te maken en om te gaan met anderen.

Recent was ze heel nauw betrokken bij het ziekteproces van een goede vriendin die ook aan kanker leed. Ze deed een massagecursus op de afdeling, waardoor ze haar vriendin nog beter kon masseren. Het raakte haar dat ze nu niet zelf patiënt was, maar naaste. Het was bijzonder dat zij haar zo dichtbij liet komen. Dat was heel intiem. Het is voor Marga duidelijk dat haar eigen ervaringen eraan hebben bijgedragen dat ze zoveel voor haar vriendin kon betekenen.

Marga heeft van zichzelf een positieve instelling en klaagt niet snel. Daardoor heeft ze vertrouwen en kan ze erg blij zijn met wat ze heeft. Ze kan ook loslaten en haalt daar rust en kracht uit.

Heeft ze een advies voor patiënten die hetzelfde moeten doormaken? Marga: “Haal al het positieve uit jezelf, heb vertrouwen en maak het jezelf niet te moeilijk”.

Wie + Marga

Leeftijd + 60 jaar

Beroep + huisvrouw /
schoonheidsspecialiste

Ziekte + endeldarmkanker met
uitzaaiingen

**“Ik kan ook
loslaten en haal
daar rust
en kracht uit”**

“Zo kan het ook”

Toen Peter 50 jaar was bleek zijn PSA-waarde te hoog. Dat was geen reden tot bezorgdheid. Zijn arts zei: “veel mannen sterven met, maar niet aan prostaatkanker”. Wel bleef hij onder controle. In 2015 was het PSA (eiwit dat in de prostaat wordt gemaakt, een ‘zieke’ prostaat geeft meer PSA af in het bloed) hoger. Er werden bipten gedaan, maar deze waren niet afwijkend. In 2016 bleek Peter een milde vorm van prostaatkanker te hebben. Hij kreeg een case-manager en verdiepte zich via internet in deze ziekte. Om de drie maanden werd er bloed geprikt. In mei 2019 was het PSA echt te hoog. De keuze was snel gemaakt, hij wilde zich laten opereren en niet kiezen voor radiotherapie, omdat dat dezelfde bijwerkingen kan hebben als een operatie. Peter: “Het was niet zo’n dreun, ik was goed voorbereid door de website en de dokters waren heel steunend”. Bovendien was zijn broer een jaar tevoren ook aan prostaatkanker geopereerd, dus hij had het traject van nabij kunnen volgen. Er was niet veel haast bij, hij had helemaal geen klachten, dus hij ging eerst met de caravan met een groep naar Kroatië. Wel bereidde hij zich vast voor door met bekkenbodetherapie te beginnen. In september werd hij geopereerd. Na de operatie herstelde hij voorspoedig, het viel hem allemaal mee. De snijvlakken waren schoon, dus er hoefde geen nabehandeling te volgen. Hij heeft medepatiënten gesproken die wel klachten hadden, dus hij beseft dat het voor hem minder moeilijk is geweest dan dat het voor andere mannen

kan zijn. Hij zoekt bewust geen lotgenotencontact, maar als hem gevraagd wordt om met andere patiënten te praten om zijn verhaal te vertellen, staat hij daar voor open.

Peter is een nuchter type, die als motto heeft dat je in oplossingen moet denken en niet in problemen. Hij kijkt vooruit, niet achteruit. Hij toont zijn handen: aan zijn rechterhand staan vier vingers scheef, beschadigd door een vlakbank. In twee vingers zitten kunstgewrichten. Ook zijn linker duim is er af geweest en er weer aan gezet. De arts zei dat hij een ander beroep moest zoeken, want hij mocht geen hamer meer vasthouden. Maar hij heeft alles gedaan wat hem was afgeraden en dat heeft hem nooit problemen opgeleverd.

Peter heeft altijd iedereen om hem heen geïnformeerd en alle feiten verteld. “In het begin was het vervelend om te vertellen dat je kanker hebt. Ze reageerden soms met: dat is kloten, dan zei ik: ja daar zit het ongeveer”. Zijn ziekte heeft zijn leven totaal niet beïnvloed, hij heeft zich nooit ziek gevoeld. Ook zijn vrouw en zijn kinderen hebben er niet onder geleden. Hij was altijd druk met zijn timmerfabriek en nu hij met pensioen is, is hij actief met een radiografische boot en de voorbereidingen van een volgende reis met de caravan naar Andalusië. Zijn perspectief is goed: “Ik hoop nog 30 jaar mee te gaan. Zo kan het ook.”

**“Mijn ziekte heeft mijn
leven totaal niet
beïnvloed, ik heb
me nooit ziek
gevoeld”**

Wie + Peter

Leeftijd + 67 jaar

Beroep + timmerman, machinale houtbewerker,
directeur van een timmerfabriek, nu
met pensioen

Ziekte + prostaatkanker

Voor alles wat u wilt vragen en vertellen

+ Informatieplein Oncologie voor vragen

Vragen als “Ik weet niet zo goed meer hoe nu verder, mag ik eens komen praten?” of “Zijn er bijeenkomsten en workshops waar ik medepatiënten kan ontmoeten?” maar ook “Waar vind ik informatie over voeding bij kanker?”

Als je kankerpatiënt bent komt er veel meer op je af dan alleen de medische behandeling.
Het Informatieplein Oncologie ondersteunt daarbij.

Het Informatieplein Oncologie, onderdeel van ziekenhuis HMC Antoniushove, is er voor mensen met kanker én voor hun familie en dierbaren.

We zijn ook gewoon overdag een plek waar je even in een rustige omgeving een boekje kunt lezen of mede patiënten kan ontmoeten. Het ‘plein’ is smaakvol ingericht met warme kleuren, een houten vloer en grote tafels vol tijdschriften: de ruimte ademt geen ‘ziekenhuissfeer’.

+ Wat kan het Informatieplein voor mij betekenen?

Snel antwoord op veel van uw vragen	Veel interessante boeken en tijdschriften en een rustgevende plek om even te wachten voor patiënten en naasten
We kennen de weg naar hulp en ondersteuning in het ziekenhuis maar ook dichtbij waar u woont	Je kunt vrijblijvend binnenlopen van maandag tot en met woensdag van 09.00 tot 17.00 uur en op donderdag van 9.00 tot 20.00 uur
Maandelijks zijn er interessante workshops/informatiebijeenkomsten. Informeel, ontspannen en informatief	Het informatieplein heeft een eigen ingang en is te vinden aan de buitenzijde van HMC Antoniushove, links naast de hoofdingang voorbij de apotheek. Telefoonnummer 088 979 40 05 bereikbaar op maandag t/m donderdag

**Meer informatie: Word lid van onze nieuwsbrief, zo blijf je op de hoogte:
stuur een e-mail naar infoplein.oncologie@haaglandenmc.nl**